

שני שירים ושתי סונטות מאיר ויזלטיר

הצייר והמודל

אפרופו פיקאסו

הלב הולם ואני חולם
שהעולם צלול, שלם
כמו תפוז רענן, תפוח זהב
שנשר מן העץ לגומה ונרקב
לאט, לאט, עד שחדל
להיות תפוז, להיות בקלל.

והנה אני ממשמש ביד
משי או קטיפה מפיקרדי, אבל
הצייר מתאין לפני המודל
הוא רק המבט המחולל
את ערומה ואת שדיה
עד שתחל, אל תבהל
לנוע מן הכד אל הקלל
התלת־ממדי, תצא אל הרחוב
ותותיר אותו כאן
לצייר אותה שוב.

הרחק ממני

אהבות עבר מוטלות
אשה בגמחתה
הרחק ממני,
מחוץ לטוח ידי החמימה, המרחפת
המגששת כסומא במטתי
הרחקה, המשתרעת
עד לקיר הלכן, הצונן.

איפה היא הכתף הרכה
וחלקת הצנאר הרוטטת
שנענתה ללא הסוס, בלי דעת
החליקה למגע הקל קליל של אצבע
וקרבה אלי מיד
כמו על גל קל מחליק ונושק,
נצמד עצם אל עצמו.

סונטה, חלום על הים

חלמתי, הים התיכון
כמו נשאב או נשתה, מתרוקן
במהירות כאמבט תינוקות מהמון
מימיו הכחלים, הירקנים,
האפרים, הצהבים, ותחתיו
מתגלה קרקעית התהומות
הזרועה שיטות גטרפות ועצמות של
טבועים
מאדם הראשון עד היום.
כל הביב האנושי ושלדיו
כמו שברי צעצועים עד האפק
חשופים למבט הנדהם
של אני מתעורר, של אדם
ששקע בשנה עמקה
והוא צף ועולה איש אפוף מועקה.

קונצ'רטו לשלושה פסנתרים ותזמורת

סונטה

למה לי קונצ'רטו לשלושה פסנתרים?
הרי אינני מוצרט, וקונצ'רטו
לפסנתר אחד בלבד ולתזמורת
הוא הדבר המנגן עלי באמת
הוא הדבר המחולל בדמי הליל
בקדקדי ובחדרי, הוא מפלח
את חזיונות המות הקשים
אשר פורעים פרעות בחלומות
התרדמה, היקיצה והערות
שלא יניחו לי עד בוא הקץ
או עד שערפל עכור, סמיד
יבלע את תסמיני התודעה
המרחפים בחללה של הגלגלת
המתנדנדת כה וכה על צוארי.